

Het eerste wat haar bij aankomst in Florence overweldigt, zijn alle verliefde stelletjes. Die lopen door de bogengangen langs de gevels van de binnenstad, met boven hun hoofd donkere oude balken. Het is allemaal warm en geweldig, helemaal niet zoals ze het zich voorstelde toen ze jaren geleden een keer met een trein op het station stil kwam te staan. Toen daalden er grote sneeuwvlokken neer op wat een broze, kille en slapende stad leek. Maar nu heb je dus al die verliefde stelletjes in de hitte. In zijn appartement hoor je ze door de open ramen, door de muren. Het gegil van de vrouwen, en dan even later het gemompel en gelach.

‘Heeft iedereen hier op deze manier seks?’ vraagt ze. ‘En dan ook nog aldoor?’

‘Ja,’ antwoordt hij. ‘Is dat gek?’

‘Nee,’ zegt ze, ‘helemaal niet.’

Ze realiseert zich dat zij uit een heel dorre streek komt. Ze realiseert zich ook dat ze nog veel moet leren, en dat de man aan haar zijde misschien de persoon is om haar wegwijs te maken in dit nieuwe. Vanaf het dakterras strekken de okerkleurige dakpannendaken zich voor hen uit en van bovenaf lijkt Florence wel de stad van de tweede chakra. De tweede chakra is je onderbuik en de bijbehorende kleur

is oranje. Oranje, oker, een van de natuurlijke kleuren van deze stad. Alles klopt, denkt ze, alles klopt, eindelijk klopt alles.

Het zweet ligt als een voortdurend vlies op hun huid. Ze vindt zijn zweetgeur lekker. Ze vindt alles aan hem lekker, ook al is hij erg lelijk. Hij heeft lang, donker en warrig haar, dat hij langs de zijkanten van zijn hoofd trekt alsof hij zijn gezicht wil verbergen. Maar niemand kan een dergelijk gezicht verbergen en zij strijkt zijn haar achter zijn oren. Hij zegt dat hij zich schaamt. Zij zegt dat hij zich niet moet schamen, dat zijn gezicht gewoon een extra dimensie aan zijn mannelijkheid verleent, en bovendien vormt het een lekker schurend contrast met de zo feminien innemende stad. Hij glimlacht wantrouwend, bijna verlegen. De mensen die ze tegenkomen nemen eerst hem op, dan haar, daarna hem weer. Hij zegt dat hem dat nog nooit is overkomen.

‘De mensen staren omdat ze niet begrijpen hoe het kan dat iemand als jij samen is met iemand als ik,’ zegt hij.

Maar sommige vrouwen begrijpen dat wel, die begrijpen het heel goed. Die geven blijk van hun belangstelling zoals bepaalde Latijnse vrouwen doen. Wanneer ze een keer op een bankje in het park zitten, komt er een vrouw water drinken uit de fontein naast hen. Ze gaat naast hem staan en buigt zich voorover, waarbij haar achterwerk op een halve meter afstand van zijn gezicht belandt. Hij glimlacht tevreden.

‘Dat komt omdat ik met jou ben,’ fluistert hij. ‘Anders zien ze me nooit staan.’

Natuurlijk overweegt ze de mogelijkheid dat hij op dit punt al tegen haar liegt, maar die gedachte wuift ze weg.

Hij zit daar toch, naast haar, comfortabel achteroverleunend met zijn armen op de rugleuning terwijl een zweetgeur uit zijn oksels opstijgt. Er is niets om je ongerust over te maken. Hij is ongevaarlijk, voor iedereen weerzinwekkend behalve voor haar. Hij is een ongevaarlijk dikzakje. Naderhand zal ze (verbitterd) bedenken dat ongevaarlijke dikzakjes helemaal niet bestaan.

Het duurt niet lang of de vrouwen beginnen steeds meer aandacht aan hem te schenken. Ze ziet zijn blijdschap en kan aanvankelijk een glimlachje niet onderdrukken. Want zij is degene die verantwoordelijk is voor zijn metamorfose, zij is de drijvende kracht daarachter. Zij gooit al zijn verwassen, grijze T-shirts weg. Zij zorgt ervoor dat hij linnen overhemden in lichte kleuren, deodorant en nieuwe spijkerbroeken koopt.

‘Spijkerbroeken’, zegt ze, ‘kunnen een lichaam maken, maar ze kunnen het ook breken.’

Ze legt uit dat je bijvoorbeeld geen stonewashed spijkerbroek kunt dragen bij mooie zwarte, enigszins glimmende schoenen waarvan de hakken op het plaveisel weerklinken tijdens het lopen.

‘Dan zie je eruit als een verkoper van stuurinrichtings-systemen voor de vrachtwagenindustrie,’ zegt ze.

‘Maar dat is toch ook zo’n beetje wat ik ben,’ antwoordt hij.

Ze lacht opgelaten.

‘Precies, dat is zo’n beetje wat je bent. Maar dat belet je niet om je mooie zwarte schoenen te bewaren voor een begrafenis en om doordeweeks sneakers aan te trekken.’

Hij luistert en leert. Hij loopt in het winkelcentrum ach-

ter haar aan en koopt alles waarvan zij denkt dat het bij hem past. Ze zegt dat het waarschijnlijk mooi zou staan als hij al zijn haar afschoor, of zodanig dat er slechts een donkere mat van een millimeter lengte overblijft, zoals bij Shane in *The Walking Dead*. Hij googelt en knikt.

‘Maar mijn gezicht dan?’ zegt hij vervolgens. ‘De mensen zullen schrikken als ze dat zien.’

‘Ik denk dat je er anders uit gaat zien,’ zegt ze. ‘Alsof je niet probeert om iets te verbergen, alsof je trots bent op je meer angstaanjagende kant.’

Hij gehoorzaamt. Zij gaat ’s ochtends met hem hardlopen in de parken voordat de hitte zich boven de stad nestelt. Geleidelijk vermindert zijn buikvet. Ze neemt hem mee naar de sportschool en terwijl zij op de mat buikspieroefeningen doet, traint hij voor de spiegel zijn bicepsen.

‘Als ik armbuigingen sta te doen terwijl ik zo kaal ben, zie ik eruit als *un cazzo*, een enorme pik,’ zegt hij.

Zij schiet in de lach. Ze is er dol op wanneer hij zo bezig is, wanneer hij grof in de mond is en zweet, ze snakt naar mensen die een ongegeneerde houding hebben. De metamorfose gaat verder. Elke avond salade, fruit bij het ontbijt. Daarnaast heel veel seks, zodat zijn mannelijkheid uit elke porie stroomt wanneer hij het huis verlaat. ’s Ochtends staat ze vanachter het raam tevreden (maar naïef) toe te kijken hoe haar wonder de wereld in trekt.

De praktische dingen moeten worden uitgewerkt. Het is beter om dat maar zo snel mogelijk te doen, dan weten ze waar ze samen aan toe zijn.

‘Ja, natuurlijk,’ zegt hij. ‘Zeg jij het maar.’

In de eerste plaats: zij is met een ticket voor een enkele reis gekomen. Nee, geen retour. Ze wist immers niet hoe alles ging verlopen. Maar werk, zegt hij, ze zal toch thuis wel een baan hebben? Nee, die heeft ze opgezegd. Ze trok het niet meer. Ze had zo’n hekel aan haar werk, ze ging eraan onderdoor, het vrat elke dag aan haar. Uiteindelijk kreeg ze er genoeg van.

‘Je hebt ontslag genomen?’ zegt hij.

‘Precies.’

Ze heeft knopen doorgehakt en is op een ochtend naar haar baas gestapt om uit te leggen dat ze genoeg had van het leven op het kantoor met de vleeskleurige vloerbedekking en de bruingebeitste raamkozijnen, en dat ze daarom ontslag nam.

‘Maar waar ga je dan van leven?’ vraagt hij ongerust.

‘Van jou,’ zegt ze.

Heel even kijkt hij precies zo geschokt als haar bedoeling was.

‘Van mij?’ zegt hij.

‘Heb je niet genoeg poen?’ zegt ze. ‘Ik dacht dat jij zo’n man was op wie een mens kan leunen.’

De schrik lijkt zich aan zijn gezicht te hebben vastgeklampt.

‘Jawel, dat ben ik, maar...’

Ze lacht en zegt dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ze heeft geld.

‘Hoeveel?’ vraagt hij.

‘Genoeg om me er door jou niet voor te hoeven laten betalen om seks te hebben,’ zegt ze.

Hij hoest nerveus. Ze zegt dat het een grapje was. Dat ze geld genoeg heeft, het is eerder zo dat hij op haar kan parasiteren. Hij zegt dat hij nog nooit zoiets heeft gedaan. Nooit op een vrouw geparasiteerd, nooit zijn baan opgezegd, nooit ‘gewoon’ geld op zijn rekening gehad. Zij haalt haar schouders op. Mensen zijn verschillend. Hij zegt dat hij uit een boerengezin komt waarin het, als je niet op het land wilde werken, ondenkbaar was om een baan op te zeggen als je nog geen andere had bemachtigd. Opnieuw haalt ze haar schouders op. Zoals gezegd, mensen zijn verschillend. Als ze lange tijd wil blijven moet ze iets gaan doen, een cursus volgen met het oog op een bepaalde baan, of misschien industriële handleidingen vertalen. Bovendien heeft ze altijd al een opleiding tot simultaan-tolk willen volgen en in Florence zitten twee opleidingen. Oké, zegt hij. Het is allemaal prima wat ze zegt. Ze kan een poosje bij hem wonen, dan is ze ook geen geld kwijt aan huur. Als ze een poosje bij hem in Italië wil zijn. Zij kan ’s avonds koken, dan staan ze quitte.

Ze loopt rond in het zolderappartement, dat op haar als een hemelrijk overkomt. Twee badkamers met in elke een

douche. De dakpannedaken, de koepel van de Santa Maria del Fiore die zich boven al het andere verheft, iemand beneden op de binnenplaats die neuriet, weelderige bloemen in de bloembakken van de buurman. In de koelkast ligt witte wijn koud. De toppen van de dennen die op de binnenplaats staan tekenen zich af tegen de hemel en in de schemering zoekt een zurige geur van gebrande hars zich via de open slaapkamerramen een weg naar binnen.

De eerste tijd heeft ze bijna voortdurend een intens tevreden gevoel. Zoals God de mens scheidt, scheidt zij de man. Misschien dat het daarom later zo misgaat, omdat zij denkt te leven volgens een narratief dat in wezen nooit heeft bestaan. Vrouwen scheppen geen mannen, dergelijke historische concepten, dergelijke legendes zijn er niet. Niettemin is al snel duidelijk dat zijn metamorfose nieuwe deuren voor hem blijft openen. Tijdens de maaltijd vertelt hij opgewekt over de vrouwen die hem die dag blijken van waardering hebben gegeven. Dat er eentje koffie kwam halen bij de koffiemachine op de gang bij zijn kamer en met haar fantastische kont naar hem toegedraaid stond; hoe moet hij dan ooit rustig kunnen werken? Hij lacht gemoedelijk, want hij is nog steeds zo dik dat hij gemoedelijkheid uitstraalt wanneer hij lacht. Ze voelt dat hij zou willen dat ze meelacht. Dat doet ze niet. Hij gaat door. Hij wil heel graag dat ze blij is om de nieuwe wending die zijn leven heeft genomen. Hij laat een filmpje van zichzelf zien waarin hij zich keer op keer op zijn knokkels opdrukt, met een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Wie heeft dat gemaakt?’ vraagt ze.

‘Giorgio,’ zegt hij.

‘Ik geloof je niet,’ zegt ze.

‘Jawel, Giorgio,’ zegt hij opnieuw.

‘Dat is door een vrouw gefilmd,’ zegt ze.

‘Hoe weet je dat?’ zegt hij.

‘Dat kun je zien aan jouw glimlach, je probeert indruk te maken. Naar een man had je niet zo geglimlacht.’

‘Je bent paranoïde,’ zegt hij nadat hij haar een tijdje heeft zitten aanstaren. ‘Ik dacht dat jij iemand was die boven iedereen verheven was, als een roos op een distelveld. Maar jij prikt.’

‘Misschien kun je gewoon de waarheid spreken. En rozen hebben trouwens ook doorns. Zeg nou maar wie er gefilmd heeft.’

De waarheid komt er aarzelend uit. Een vrouwen naam.

‘Hoe kan ik nou ooit rustig zijn wanneer jij naar je werk vertrekt?’ roept ze.

Ze ziet in zijn blik de verbazing, maar ook het antwoord. Het antwoord is heel simpel. Het antwoord is dat het er hier niet om gaat dat zij rustig is. Dit gaat om zijn lust en de hoogtes die hij daarmee kan bereiken.

Op alledaags niveau is hij, ondanks de pijn die hij haar al begint te berokkenen, prettig om mee samen te leven. Hij is proper, neemt 's ochtends en 's avonds een douche en brengt zijn pas gekochte overhemden naar een wasserij zodat ze altijd onberispelijk schoon en netjes gestreken zijn. Hij heeft een lekker geurtje op en een unisekslotion van een Spaans merk waarmee hij zijn schedel insmeert. Hij wordt 'De Propere'. Zij observeert hem, en hij observeert haar. Hij zegt dat ze stil van aard is. Stil als een muis, zegt hij, en hij heeft altijd al een vrouw gewild die stil als een muis is, een Minnie Mouse van wie je geen last hebt.

'Een "Minnie Mouse"?'

'Ja, precies. Die naam past bij je. Is het goed als ik je Minnie noem?'

Ze haalt haar schouders op.

'Als ik Minnie word, word jij Mickey, dat spreekt vanzelf.'

Hij kijkt in de spiegel.

'Mickey...? Misschien kun je iets anders kiezen?'

'Zoals?'

'Il toro? Il toro divino?'

Ze moeten lachen.

'Mickey is prima,' zegt ze. 'Maar hoe bedoel je, dat je van mij geen last hebt?'